

Arrest

nr. 221 002 van 10 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 28 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 december 2018 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERSCHRAEGEN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 juni 1992 dient de verzoekende partij zich aan bij de gemeente Riemst om aldaar ingeschreven te worden.

1.2. Op 26 juli 1995 wordt verzoekende partij in het bezit gesteld van een verblijfskaart voor vreemdelingen.

1.3. Op 8 juni 1995 wordt de verzoekende partij ingeschreven in het bevolkingsregister.

1.4. Op 28 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

1.5. Op 19 december 2018 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Op 19 december 2018 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod voor de duur van 20 jaar. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer:

(...) wordt een inreisverbod voor 20 jaar opgelegd voor het grondgebied van België. De beslissing tot verwijdering van 19.12.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan : Hof van Beroep van Antwerpen - 02.05.2002 - definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden - diefstal. Hof van Beroep van Luik - 29.03.2002 - definitief geworden gevangenisstraffen van 78 maanden en van 7 maanden - inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen I in bezit te hebben gehad, ingevoerd, vervaardigd, afgeperst, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon, namelijk tenminste 40kg XTC; aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen; aan bedrieglijke vernietigen of wegmaking van in beslag genomen voorwerpen; aan heling (4 feiten) Correctionele Rechtbank van Brugge - 14.06.2016 - definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden - poging tot afpersing, met geweld of bedreiging, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan een verboden wapen te hebben voorhanden gehad of gedragen, namelijk een bijl Correctionele Rechtbank van Brugge - 28.09.2016 - een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden - als bestuurder van een failliet verklaarde handelsvennootschap, met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, verduisteren of verbergen van een gedeelte van de activa; aan zonder wettig verhinderd te zijn, verzuimd te hebben om de verplichtingen van de faillissementswet na te leven, terwijl u zich in staat van faillissement bevond; aan oplichting en aan poging tot oplichting Correctionele Rechtbank van Brugge - 10.04.2017 - een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar - inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen in bezit te hebben gehad, vervaardigd, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk producten/materiaal dienstig voor de aanmaak van synthetische drugs waaronder MDMA, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan psychotrope stoffen in bezit te hebben gehad, vervaardigd, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk 9 XTC-pillen; aan een vergunningsplichtig vuurwapen of de daarbij behorende munitie te hebben voorhanden gehad, namelijk 349 stuks munitie en aan verboden wapendracht, namelijk een pepperspray.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook

het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden- Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C- 348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)." De kans op recidive is zeer hoog, dat wordt ook bevestigd in het vonnis van de Strafvorderingrechtbank tot afwijzing van het verzoek tot elektronisch toezicht d.d. 08.11.2017: "Betrokkene boet op heden 3 veroordelingen uit wegens verboden wapenbezit, inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelneming aan een vereniging, oplichting, afpersing, bedrieglijke en eenvoudige bankbreuk. Dit is de tweede [sic] detentie van betrokkene en hij heeft eveneens een goed gevuld strafregister. Het dossier van E.S. (...) is geen evident dossier en de kans op recidive is hoog. Uit het psychosociaal verslag blijkt dat betrokkene er, vermoedelijk omwille van zijn narcistische persoonlijkheidsproblematiek, niet in slaagt om een controleerbaar reclasseringsplan naar voor te brengen. Hij waant zich verheven boven iedere vorm van controle en stelt een plan voor dat ver af staat van enige realiteit". Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de persoonlijkheid van betrokkene en zijn strafregister, kan er legitiem afgeleid worden dat betrokkene een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Uit voorgaande blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor een bevel het grondgebied te verlaten en vasthouding met het oog op een verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij minstens sinds 19.06.1992 in het Rijk verblijft. Zijn recht op verblijf werd op 28.06.2018 beëindigd, beslissing betekend op 04.07.2018.

Overeenkomstig artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 31.01.2018 verklaarde betrokkene in de vragenlijst hoorrecht dat hij meer dan 35 jaar in België is; dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland; dat hij voor hij in de gevangenis belandde woonachtig was op de Visserskaai 143 of 43 te Oostende; dat hij niet getrouwd is noch een duurzame relatie heeft in België; dat zijn 3 zussen in België wonen en dat hij geen minderjarige kinderen heeft in België; dat hij niet kan terugkeren naar Nederland omdat hij hier al 40 jaar woont. Artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn in onderhavige beslissing dus niet van toepassing.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 20 jaar proportioneel."

1.7. Bij arrest nr. 221 001 van 10 mei 2019 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.5.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 44bis en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van artikel 28, §3 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) *iuncto* de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel alsook de hoorplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tót haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Verzoeker wordt als Nederlands Unieburger van 60 jaar oud een inreisverbod opgelegd van 20 jaar (stuk 1).

Dit incorporeert aldus in hoofde van verzoeker - in het licht van zijn actuele leeftijd op heden (ni. 60 jaar oud) - een levenslang inreisverbod voor België (gemiddelde leeftijd mannen België 79 jaar - <https://statbel.fao.v.be/nl/nieuws/levensverwachting-stijgt-naar-84-jaar-voor-vrouwen-en-79-jaar-voor-mannen-2016>)

2.1. Geen bewezen "dwingende reden van nationale veiligheid"

Als Unieburger die tijdens de 10 voorafgaande jaren in België verbleven heeft kan je alleen een rechtsgeldig inreisverbod krijgen bij een beslissing tot beëindiging van je verblijfsrecht met een bevel om het grondgebied te verlaten om "dwingende redenen van nationale veiligheid".

Artikel 44bis Vw. verduidelijkt:

"Art. 44bis. § 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3f kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten. alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren:

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. "

Een inreisverbod is een accessorium bij een bevel om het grondgebied te verlaten. Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 september 2013 nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

In casu is onderhavig inreisverbod gekoppeld aan het op 20 december 2018 gelijktijdig mee ter kennis gestelde bevel om het grondgebied te verlaten (stuk 3).

Dit bevel wordt door verweerder uitdrukkelijk gesteund op de motivatie van "ernstige redenen van openbare orde", namelijk (stuk 3):

"wordt door de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, of zijn gemachtigde, Virginie Derue, attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden. het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving (...)"

Alsook

"Uit voorgaande blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor een bevel het grondgebied te verlaten en vasthouding met het oog op een verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten. "

Dit bevel maakt het voorwerp uit van een afzonderlijk beroep tot nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch aangezien een inreisverbod als accessorium onlosmakelijk verbonden is aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dringt nazicht van de al dan niet rechtsgeldigheid van deze hoofdbeslissing (BGV) zich ook in onderhavig dossier op.

In casu kan aan verzoeker als Unieburger slechts een rechtsgeldig bevel om het grondgebied te verlaten worden afgeleverd "om dringende redenen van nationale veiligheid" en NIET 'slechts' om "ernstige redenen van openbare orde".

Immers valt verzoeker onder de categorie van artikel 44bis, §3, 1° Vreemdelingenwet als Unieburger die gedurende de tien voorafgaande jaren in het Rijk heeft verbleven. Zulks wordt ten andere uitdrukkelijk bevestigd door verweerder (stuk 3):

"Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij minstens sinds 19.06.1992 in het Rijk verblijft."

Aldus is verzoeker ontegensprekelijk een Unieburger die op het grondgebied van het Rijk heeft verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren (in de zin van art. 44bis, §3 Vw).

Aangezien aldus het bevel om het grondgebied te verlaten, slechts gesteund op "ernstige redenen van openbare orde" op onrechtmatige wijze werd afgeleverd, strijdig met artikel 44bis Vreemdelingenwet, is onherroepelijk ook het inreisverbod dat als accessorium is gesteund op dit kaduuk bevel, strijdig met de wet en dringt evenzoveel de verbreking van dit inreisverbod zich op.

2.2. Schending evenredigheidsbeginsel en hoorrecht

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie

van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" {Pari. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Verweerder kan niet afdoende stellen met "alle individuele specifieke omstandigheden" rekening te hebben gehouden door een loutere verwijzing naar een adres te Oostende, dat hij niet getrouwd is noch een duurzame relatie heeft in België, dat zijn drie zussen in België wonen en dat hij hier al 40 jaar woont.

Immers wordt geen rekening gehouden met het gegeven dat een inreisverbod van 20 jaar in hoofde van verzoeker een levenslang inreisverbod uitmaakt, zodat hij voor zijn overlijden (i.c. uitgaande van de statistieken van de statistieken van de Belgische overheid met levensverwachting voor mannen op 79 jaar - zie www.statbel.fgov.be) hij geen voet meer in België kan zetten, ondanks hier zijn zussen te hebben, hier reeds 40 jaar gewoond te hebben, hier een woning in eigendom te hebben, etc.

Art. 74/11, §1 Vreemdelingenwet bepaalt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan Vijf jaar. indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. "

Het opleggen van een inreisverbod omvat een discretionaire bevoegdheid en aldus géén gebonden bevoegdheid voor verweerder. Artikel 74/11 Vw. voorziet immers louter in de mogelijkheid voor verweerder om een inreisverbod op te leggen, doch geenszins in een verplichting om dit effectief te doen. Aldus kan verweerder binnen zijn discretionaire bevoegdheid op dit punt variëren tussen een inreisverbod van 0 dagen of 1 dag tót een inreisverbod van meer dan 5 jaar, hierbij rekening houdend met de specifieke individuele omstandigheden eigen aan elk dossier.

Dit heeft evident zijn onmiddellijke impact op de motiveringsplicht:

"De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. " (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., *Formele Motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat de hoorplicht in casu werd geschonden, alwaar het verzoeker hierdoor minstens onmogelijk werd gemaakt om diens individuele omstandigheden m.o.o. een individueel onderzoek te duiden t.a.v. verweerder, teneinde deze te zien komen tot een inreisverbod dat merkbaar lager zou liggen of desgevallend zelfs helemaal niet zou zijn opgelegd in het licht van de hangende procedure.

Hoe langer het inreisverbod, hoe scrupuleuzer het individueel onderzoek dient te zijn. Dit geldt uiteraard des te meer voor een Unieburger dewelke reeds meer dan 35 jaar in het Rijk verblijft. Dit geldt bovendien nog meer wanneer in de praktijk de facto een levenslang inreisverbod wordt afgeleverd.

In het licht van deze omstandigheden en het in casu afgeleverde (levenslang) inreisverbod van 20 jaar t.a.v. een 60-jarige Nederlander kan een beknopte "vragenlijst hoorrecht" niet volstaan als recht om gehoord te worden.

Bij gebreke aan enig formele wetgeving ter zake, is de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing als aan onderstaande twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS 17 februari 2011, nr. 211.309; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).*

Bij een inreisverbod (quod in casu) is aan deze beide voorwaarden voldaan, derwijze dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om alvorens een inreisverbod op te leggen, verzoeker de gelegenheid te bieden om hieromtrent zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen (zie o.a. RvV 27 augustus 2014, nr. 128.272).

Tenslotte staat onderhavig 'levenslang' inreisverbod (van 20 jaar t.a.v. een 60-jarige Unieburger uit Nederland) haaks op het vrij verkeer van Unieburgers. Verzoekers toekomstig verblijfsrecht in België kan immers enkel geweigerd worden indien er op dat ogenblik nog steeds een voldoende actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou bestaan. Zodra deze actualiteit niet meer aan de orde is, kan de Unieburger opnieuw een verblijfsrecht inroepen op grond van diens vrij verkeer als Unieburger. Er kan dan ook bezwaarlijk rechtsgeldig een "levenslang" inreisverbod worden afgeleverd nu diens recht op inreizen steeds zal afhangen van de individuele omstandigheden van het geval en met name van de vraag of betrokkene op een gegeven moment nog steeds een actueel gevaar vormt voor de samenleving

Een inreisverbod voor Unieburgers en hun familieleden houdt een inperking in van het Europees vrij personenverkeer. Volgens de Burgerschapsrichtlijn (artikel 27) moeten dergelijke maatregelen steeds in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel. Dat houdt onder meer in dat het inreisverbod geschikt moet zijn om zijn doel te bereiken. Het is twijfelachtig of een inreisverbod geschikt is om te beletten dat een Unieburger of zijn familielid België terug binnenkomt, nu België deel uitmaakt van een Europese ruimte zonder binnengrenzen.

Een 'levenslang' inreisverbod, van 20 jaar, t.a.v. verzoeker als 60-jarige Nederlander is dan ook kennelijk onredelijk, minstens schendt verweerder de hoorplicht alsook de materiële motiveringsplicht in samenlezing met het vrij verkeer van Unieburgers."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3. De verzoekende partij betoogt dat haar als Unieburger van 60 jaar een inreisverbod wordt opgelegd voor twintig jaar, dat dit in haar hoofde een levenslang inreisverbod voor België incorporeert. De Raad

stelt vast dat de verzoekende partij niet aantoont welke nationale of Europese regelgeving *in casu* het afleveren van een inreisverbod van 20 jaar aan een Unieburger verbiedt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat een inreisverbod van 20 jaar niet verboden is, doch wel indien dit *de facto* zou neerkomen op een levenslang inreisverbod. De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij lijkt uit te gaan van de hypothese dat zij voor de leeftijd van tachtig jaar zal overlijden, doch dat zij niet aantoont dat er elementen zijn die in haar specifieke geval er toe zouden leiden te besluiten dat zij niet ouder wordt dan tachtig jaar. De Raad stelt ook vast, zoals blijkt uit wat volgt, dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat er concrete omstandigheden zijn, nog minder dat zij deze omstandigheden had aangehaald, waardoor het noodzakelijk is dat zij op kortere termijn terug toegang zou verkrijgen tot het Belgische grondgebied. De Raad wijst er tot slot op dat, zoals verder zal blijken, artikel 44^{decies} van de Vreemdelingenwet, in omzetting van artikel 32 van de Burgerschapsrichtlijn, voorziet dat een burger van de Unie die een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk krijgt, de schorsing of de intrekking kan aanvragen na een redelijke termijn en in elk geval na drie jaar te rekenen vanaf de uitvoering ervan.

3.4. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij als Unieburger die tijdens de tien voorafgaande jaren in België verbleven heeft alleen een rechtsgeldig inreisverbod kan krijgen bij een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met een bevel om het grondgebied te verlaten om “*dwingende redenen van nationale veiligheid*”, gaat zij er aan voorbij dat haar geen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op het ogenblik van het afleveren van de *in casu* bestreden beslissing, doch enkel een bevel om het grondgebied te verlaten. Het verblijfsrecht van de verzoekende partij werd reeds beëindigd op 28 juni 2018 – beslissing waartegen zij geen beroep heeft ingesteld en die op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing definitief is – zodat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat het bevel om het grondgebied te verlaten genomen op 19 december 2018 enkel kon genomen worden omwille van dwingende redenen van nationale veiligheid omdat zij tijdens de tien ‘voorafgaande’ jaren in België verbleven heeft. Immers beschikt zij sinds 28 juni 2018 niet langer over een duurzaam verblijfsrecht, zodat op 19 december 2018 rechtsgeldig een bevel kon worden genomen op grond van artikel 43, §1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en niet op grond van artikel 44bis, §3 van de Vreemdelingenwet. De Raad verwijst hiervoor eveneens naar de uiteenzetting in het arrest nr. 221 001 van 10 mei 2019 van de Raad. Uit voormeld arrest blijkt dat de verzoekende partij niet dienstig kon voorhouden dat ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten moest genomen worden op grond van artikel 44bis, §3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan bijgevolg ook niet dienstig voorhouden in onderhavig beroep dat aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten, slechts gesteund op “*ernstige redenen van openbare orde*” op onrechtmatige wijze werd afgeleverd, strijdig met artikel 44bis Vreemdelingenwet, ook het inreisverbod dat als *accessorium* is gesteund op dit kaduuk bevel, strijdig is met de wet en evenzoveel de verbreking van dit inreisverbod zich opdringt.

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt verder onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen.

Artikel 44^{nonies} van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.
De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”*

Artikel 44^{decies} van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1.

De burger van de Unie of zijn familielid die een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk krijgt, kan er de schorsing of de intrekking van aanvragen na een redelijke termijn en in elk geval na drie jaar te rekenen vanaf de uitvoering ervan.

§ 2.

De aanvraag voor de schorsing of intrekking van het inreisverbod moet worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde vanuit het land van oorsprong of van verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid.

De minister of zijn gemachtigde beschikt over een termijn van zes maanden om over de aanvraag te beslissen.

§ 3.

Indien de aanvraag niet is ingediend overeenkomstig paragraaf 2, weigert de minister of zijn gemachtigde de aanvraag in overweging te nemen.

Indien de argumenten aangevoerd door de burger van de Unie of zijn familielid een wijziging in materiële zin bewijzen in de omstandigheden die destijds de beslissing tot inreisverbod op het grondgebied van het Rijk rechtvaardigden, schorst de minister of zijn gemachtigde het inreisverbod of trekt het in. In het tegenovergestelde geval weigert hij de aanvraag tot schorsing of intrekking van het inreisverbod.

§ 4.

Tijdens de behandeling van zijn aanvraag tot schorsing of intrekking van het inreisverbod heeft de burger van de Unie of zijn familielid geen recht van toegang of verblijf op het grondgebied van het Rijk."

Gelet op het feit dat de verzoekende partij een burger van de Unie is en dat ten aanzien van haar een inreisverbod wordt genomen op grond van artikel 44^{nonies} van de Vreemdelingenwet, kan de verzoekende partij zich niet dienstig beroepen op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat het opleggen van een inreisverbod aan derdelanders voorziet. Ook de verwijzing naar de parlementaire voorbereidingen van voormelde bepaling en het feit dat deze bepaling een omzetting vormt van de Terugkeerrichtlijn is bijgevolg niet dienstig.

Artikel 44^{nonies} van de Vreemdelingenwet bepaalt evenwel ook dat bij het bepalen van de duur van een inreisverbod voor Unieburgers gekoppeld aan een bevel om het grondgebied te verlaten genomen op grond van artikel 43, §1, eerste lid, 2° of van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet, rekening moet worden gehouden "met alle omstandigheden van elk geval".

De verzoekende partij betoogt dat niet kan gesteld worden dat afdoende rekening werd gehouden met alle individuele specifieke omstandigheden door een loutere verwijzing naar haar adres, naar het feit dat zij niet getrouwd is, noch een duurzame relatie heeft in België en dat haar drie zussen in België wonen en zij hier al 40 jaar woont, dat immers geen rekening wordt gehouden met het gegeven dat een inreisverbod in haar hoofde een levenslang inreisverbod uitmaakt, zodat zij voor haar overlijden geen voet meer in België kan zetten ondanks het feit hier zussen te hebben, hier 40 jaar gewoond te hebben en hier een woning in eigendom te hebben. De verzoekende partij stelt dat de omvang van de motiveringsplicht evenredig moet zijn met de omvang van de discretionaire bevoegdheid, dat wanneer de toepasselijke regelgeving het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, het bestuur verplicht is zijn keuze te verantwoorden.

Betreffende voornoemde omstandigheden wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

"Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij minstens sinds 19.06.1992 in het Rijk verblijft. Zijn recht op verblijf werd op 28.06.2018 beëindigd, beslissing betekend op 04.07.2018.

Overeenkomstig artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 31.01.2018 verklaarde betrokkene in de vragenlijst hoorrecht dat hij meer dan 35 jaar in België is; dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland; dat hij voor hij in de gevangenis belandde woonachtig was op de Visserskaai 143 of 43 te Oostende; dat hij niet getrouwd is noch een duurzame relatie heeft in België; dat zijn 3 zussen in België wonen en dat hij geen minderjarige kinderen heeft in België; dat hij niet kan terugkeren naar Nederland omdat hij hier al 40 jaar woont. Artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn in onderhavige beslissing dus niet van toepassing.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 20 jaar proportioneel."

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus duidelijk dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke elementen die de verzoekende partij zelf naar voren had gebracht, meer bepaald met het woonachtig zijn in Oostende, het feit dat zij niet getrouwd is, noch een duurzame relatie heeft in België en geen minderjarige kinderen heeft in België, met het feit dat haar drie zussen in België wonen en zij hier al 40 jaar woont, doch hierover geoordeeld heeft dat de artikelen 3 en

8 van het EVRM niet van toepassing zijn en dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om de openbare orde ernstig te verstoren, dat gelet op alle elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van de verzoekende partij, en gelet op het feit dat zij een actuele en werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, een inreisverbod van 20 jaar proportioneel is. Door het enkel herhalen van de elementen die haar geval kenmerken, toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn of dat een inreisverbod voor twintig jaar disproportioneel is. De verzoekende partij meent dat het onredelijk is daar het inreisverbod in haar geval neerkomt op een levenslang inreisverbod waardoor zij geen voet meer in België kan zetten ondanks het feit hier zussen te hebben, hier 40 jaar gewoond te hebben en hier een woning in eigendom te hebben. Zij toont echter niet aan dat zij met haar zussen een beschermingswaardig gezinsleven heeft, noch toont zij aan dat haar zussen in de onmogelijkheid zouden zijn haar in Nederland te komen opzoeken. Daarnaast toont zij ook niet *in concreto* aan dat zij in België gedurende haar lang en voor een groot deel legaal verblijf een beschermingswaardig privéleven heeft ontwikkeld – het enkel bezitten van een woning in België kan bezwaarlijk beschouwd worden als het hebben van een beschermingswaardig privéleven in België – waardoor een terugkeer naar haar land van herkomst en het verbod België terug binnen te reizen disproportioneel zou zijn. Zij toont geenszins aan dat er concrete omstandigheden zijn, nog minder dat zij deze omstandigheden had aangehaald, waardoor het noodzakelijk is dat zij op kortere termijn terug toegang zou verkrijgen tot België en waarmee de verwerende partij niet afdoende heeft rekening gehouden of niet afdoende heeft over gemotiveerd. De verzoekende partij toont niet aan dat gelet op alle omstandigheden die haar geval kenmerken, de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat een inreisverbod van 20 jaar proportioneel is gelet op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde en gelet op het feit dat zij een actuele en werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat de verzoekende partij geenszins betwist dat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Waar zij betoogt dat zij voor haar overlijden geen voet meer in België kan zetten, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partij uitgaat van de hypothese dat zij voor de leeftijd van tachtig jaar zal overlijden, doch dat zij niet aantoont dat er elementen zijn die in haar specifieke geval er toe zouden leiden te besluiten dat zij niet ouder wordt dan tachtig jaar. Voorts herhaalt de Raad dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat er concrete omstandigheden zijn, nog minder dat zij deze omstandigheden had aangehaald, waardoor het noodzakelijk is dat zij op kortere termijn terug toegang zou verkrijgen tot het Belgische grondgebied en waarmee de verwerende partij niet afdoende heeft rekening gehouden of niet afdoende heeft over gemotiveerd. Tot slot herhaalt de Raad dat artikel 44*decies* van de Vreemdelingenwet, in omzetting van artikel 32 van de Burgerschapsrichtlijn, voorziet dat een burger van de Unie die een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk krijgt, de schorsing of de intrekking kan aanvragen na een redelijke termijn en in elk geval na drie jaar te rekenen vanaf de uitvoering ervan.

Artikel 32.1. van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“Personen die zijn verwijderd om redenen van openbare orde of openbare veiligheid kunnen na verloop van een redelijke termijn die afhankelijk is van de omstandigheden en in elk geval drie jaar na de tenuitvoerlegging van het overeenkomstig het Gemeenschapsrecht rechtsgeldig uitgevaardigde definitieve besluit tot verwijdering, een aanvraag tot opheffing van dit besluit indienen onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit rechtvaardigen om jegens hen een verwijderingsmaatregel uit te vaardigen.”

Artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.

Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

(...).”

Anders dan de verzoekende partij tracht voor te houden staat een inreisverbod van 20 jaar aan een Unieburger niet haaks op het vrij verkeer van Unieburgers. Immers bepaalt artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn dat de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, kunnen beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Waar de verzoekende partij betoogt dat haar toekomstig verblijfsrecht in België enkel kan geweigerd worden indien er op dat ogenblik nog steeds een voldoende actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou bestaan, dat zodra deze actualiteit niet meer aan de orde is, de Unieburger opnieuw een verblijfsrecht kan invoeren op grond van diens vrij verkeer als Unieburger, gaat zij eraan voorbij dat artikel 32 van de Burgerschapsrichtlijn, voorziet dat een verwijderingsmaatregel een bepaalde duur kan hebben, doch dat een opheffing moet kunnen aangevraagd worden na een redelijke termijn en ten laatste drie jaar na de tenuitvoerlegging. De mogelijkheid om een inreisverbod te koppelen aan het bevel afgeleverd aan de Unieburger omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid werd veruitwendigd in artikel 44^{nonies} van de Vreemdelingenwet en de mogelijkheid tot het aanvragen van een opheffing na een redelijke termijn en ten laatste drie jaar na de tenuitvoerlegging werd voorzien in artikel 44^{decies} van de Vreemdelingenwet. In de Burgerschapsrichtlijn, en in omzetting hiervan in de Vreemdelingenwet, wordt aldus voorzien dat een intrekking kan worden gevraagd na een redelijke termijn en in elk geval na drie jaar in geval van wijzingen in materiële zin in de omstandigheden die het inreisverbod rechtvaardigden. Het feit echter dat het recht op inreizen, na een redelijke termijn of ten laatste na drie jaar vanaf de tenuitvoerlegging van het inreisverbod, zal afhangen van de individuele omstandigheden en de vraag of de verzoekende partij nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde, doet echter geen afbreuk aan het feit dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, op grond van alle elementen weergegeven in de bestreden beslissing, rechtsgeldig kon besloten worden tot het opleggen van een inreisverbod van 20 jaar.

Voorts meent de verzoekende partij dat conform artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn een inreisverbod voor Unieburgers, zoals *in casu*, een inperking inhoudt en dat een dergelijke maatregel in overeenstemming moet zijn met het evenredigheidsbeginsel, dat dit onder meer inhoudt dat het inreisverbod geschikt moet zijn om zijn doel te bereiken, dat het twijfelachtig is of een inreisverbod geschikt is om te beletten dat een Unieburger of zijn familielid België terug binnenkomt, nu België deel uitmaakt van een Europese ruimte zonder binnengrenzen. Een dergelijke redenering zou er echter toe leiden dat een inreisverbod nooit kan genomen worden ten aanzien van een burger van de Unie, terwijl de Burgerschapsrichtlijn net voorziet dat een verwijderingsmaatregel met een bepaalde duur mogelijk is ten aanzien van een Unieburger en dat deze beperking van het recht op vrij verkeer kan omwille van redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.

De Raad wijst er op dat de bepalingen uit “*Hoofdstuk VI – Beperkingen van het inreisrecht en het verblijfsrecht om redenen van openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid*” van de Burgerschapsrichtlijn, voorzien in de mogelijkheid tot het opleggen van beperkingen van het inreisrecht en het verblijfsrecht om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid voor de burgers van de Unie en hun familieleden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze bepalingen niet correct zijn omgezet in de Belgische wetgeving of dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt. Het betoog van de verzoekende partij dat het twijfelachtig is of een inreisverbod geschikt is om te beletten dat een Unieburger of zijn familielid België terug binnenkomt, nu België deel uitmaakt van een Europese ruimte zonder binnengrenzen, is dan ook loutere wetskritiek die geen afbreuk doet aan de rechtsgeldigheid van het bestreden inreisverbod.

3.6. De Raad benadrukt dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

De Raad merkt voorts op dat ook luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C

288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Voorts stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing alsook uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk gehoord werd voor het nemen van de bestreden beslissing, en dit op 31 januari 2018. De verzoekende partij betoogt dat in het licht van de omstandigheid dat het een lang inreisverbod betreft dat *de facto* neerkomt op een levenslang inreisverbod voor een Unieburger die reeds 35 jaar in het Rijk verblijft, een nauwkeurig individueel onderzoek noodzakelijk is van de individuele omstandigheden en dat een beknopte vragenlijst niet kan volstaan als recht om gehoord te worden. Echter laat zij na te duiden welke vragen, die haar niet werden voorgelegd, haar nog dienden gesteld te worden om met volledige kennis van de relevante feiten van de zaak een beslissing te kunnen nemen en/of welke omstandigheden die relevant zijn voor het beoordelen van de duur van het inreisverbod zij, naast de individuele omstandigheden die zij heeft aangehaald en die de verwerende partij in overweging heeft genomen in de bestreden beslissing, zij nog had wensen aan te brengen.

Gelet op het gebrek aan verduidelijking van wat de verzoekende partij nog had willen meedelen, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij *in casu* niet aantoonde dat het gehoor van 31 januari 2018 op onregelmatige of onzorgvuldige wijze plaatsvond, noch dat het meedelen van bepaalde informatie tot andere beslissingen had kunnen leiden of de strekking van de huidige beslissing had kunnen beïnvloeden.

Nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij regelmatig gehoord is, toont de verzoekende partij geen schending aan van het hoorrecht.

3.7. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat de Raad niet toe vast te stellen dat het bestuur enig dienstige, relevante omstandigheid ten onrechte niet heeft betrokken bij zijn beoordeling. De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de verwerende partij zich steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of handelde in strijd met de wet.

3.8. De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat te dezen gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

3.9. Een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.10. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER